

MARIOTOVI DEDIČI

Prekliatie

MARTA HOLEČIOVÁ

FRAGMENT

Mariotovi dediči 4 – Preklatie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 4 – Preklatie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Prekliatie

MARJA HOLEČYOVÁ

*Mattemu a Jurkovi,
dvom drahým Trenčanom,
vdaka ktorým
vznikla
táto kniha.
Jednému za to,
že som ju dokázala dokončiť,
a druhému za to,
že som ju dokončila
práve takto*

Obsah

Prolog – Poslušná.....	7
1 Takmer ako súrodenci	12
2 Pierko	22
3 Návod na víťazstvo.....	32
4 Odpútanie pozornosti	43
5 Namrzený Henrich	51
6 Jednoduchšie problémy	59
7 Zaslúžení.....	67
8 Priateľstvo (Adriana)	75
9 Začiatok hry.....	87
10 Prípád Martinus	95
11 Prekliaty	109
12 Slová umierajúceho	121
13 Otrávená otrava.....	132
14 Zvláštne puto priateľstva	139
15 Zbúraná	148
16 Krutý muž, milovaný muž.....	157
17 Predvolebná diskusia.....	164
18 V mene lásky	171
19 Nad plánmi bez plánov.....	179
20 Nezávislosť (Adriana).....	186
21 Odpykanie	193
22 Pod papučou	201
23 Jama v kobke	209
24 Lútosť (Adriana)	217
25 Prezradená veštba	229
26 Dvaja starci.....	238
27 Odpočítavanie	247
28 Črepy	257
29 Posledný odkaz	264
30 Húfy rýb	272

31	Zlomiť mocnú vôľu.....	281
32	Rozbité ilúzie.....	289
33	Jediný víťaz.....	303
34	Mursovi potomkovia.....	310
	Podakovanie.....	318

Prológ

Poslušná

„Skôr ako začneš,“ ozval sa Marioto, „hovorím nie.“

Timea zatvorila dvere a pomaly kráčala k stolu, za ktorým sedel. Klopanie jej topánok sa ozývalo v celej magradskej sieni. Marioto sa skláňal nad mapami, ktoré nepoznala. Neunúval sa zodvihnúť zrak.

Zastala tesne pred ním a čakala. Uvedomovala si, že počuje jej zrýchlený tep a cíti napätie, preto sa nesnažila predstierať vyrovnanosť. Keby sa jej pozrel do tváre, videl by mocný hnev, ktorý ňou lomcoval.

„Tak hovor,“ vyzval ju bez pohnutia.

Zhlboka sa nadýchla. „Urobil to ten *hergl*,“ zašepkala. Marioto neznášal krik, svoj hlas musela kontrolovať.

„Počul som, že tak prezývate môjho zjazveného priateľa.“

„Pozri sa na mňa, Marioto!“ žiadala ho zvýšeným hlasom.

Neurobil tak.

Chvíľu vyčkávala, no napokon rukami netrpezlivo prekryla mapu, do ktorej hľadel. „Zabil ho Grigorias Zka. Vieš to takisto ako ja!“

Zahľadel sa na ňu prižmúrenými očami: „Máš dôkaz?“

„Nepotrebujem dôkaz! Leopold by to neurobil len tak pre nič, za nič. Videla som záznam, videla som jeho prázdny pohľad. Grigorias mu to vsugeroval, prinútil ho to urobiť. A potom ho zabil, skôr ako by ti všetko vysvetlil. Grigorias zabil Ivana. Žiadam...“

„Nie.“ Jeho hlas znel pokojne.

Už sa nedokázala ovládať. „Ako môžeš...?“ Mariotov prísny pohľad ju umlčal.

Vystrela sa.

„Nebudem ti nič vysvetľovať.“

„Bol to môj brat,“ zašepkala.

„Nikdy som na to nezabudol.“

„A ty mu to chceš len tak prepáčiť? Chceš, aby som vychádzala s tým psiskom tak ako doteraz? Aby som zabudla, že mi zabil brata?“

„Nezáleží mi na tom, čo ku Grigovi cítiš alebo ako s ním budeš vychádzať. Chcem, aby si mi slúžila tak ako doteraz. A aby si neurobila nič, čo by sa priečilo mojim záujmom. A nemusím ti pripomínať, že roztržky medzi podriadenými nepatria medzi moje záujmy.“

„Som tu s tebou roky! Urobila som pre teba viac, ako si očakával, keď si sem verboval môjho otca! Nič to pre teba neznamená?“

Cynicky si prezrel jej drahé čierne šaty a trblietavé sponky v červených vlasoch. „Svoju odmenu si dostala. Nejak o si neviem spomenúť...“ pošúchal sa po brade, „kedy si sa naposledy stretla so svojím bratom? Hádám aj pred viac ako pätnástimi rokmi, nie?“

Zúrivo zavrčala. Nohy sa jej roztriasli. Mal pravdu – odkedy sa jej brat stal odpadlíkom, nestretla sa s ním. Vyhľadala ho len raz a vtedy zistila, že s ním žije dievča, ktoré sa veľmi podobá na Melániu. Mija mala len päť rokov. Keď to Timea oznámila Mariotovi, ten s ľadovým pokojom vydal príkazy, aby jeho trpaslička dievča sledovala. Viac ho tá správa nezaujímal. Timea si uvedomovala, že tým zradila svojho brata, a preto ho už nemohla navštíviť. Ivan vedel, že pracuje pre Mariota, a určite by sa bál, že spolu s ním objavila aj Miju.

„Zrazu sa v tebe ozvala sesterská láska? A kde bola, keď ho Metoj vykopol z Ľubietovej, keď ho Mija opustila, alebo vtedy, keď sa Mija stratila v lesoch a on ju hľadal? Oporou si mu bola naposledy vtedy, keď si ako deväťročný rozbil koleno.“

Timea tuho zovrela záhyby svojich šiat.

„Tým, že odo mňa žiadaš satisfakciu za jeho smrť, mu to nevynahradíš.“

„Nemusiš Griga zabiť!“ vyhrkla. „Vyzvem ho na súboj a...“

Marioto rázne pokrútil hlavou: „To ti zakazujem.“

Nahnevane prižmúrila oči.

„Skončil by sa smrťou jedného z vás a ja vás potrebujem oboch. Navyše,“ neprijemne si ju prehliadol, „bol by to mizerný súboj. Obaja ste nanič bojovníci.“

„Takže chceš na celú vec zabudnúť?“ opýtala sa. „Ten útok bol namierený proti Miji!“

„To je zrejmé,“ meravo odvetil Marioto.

Timea pristúpila bližšie a pozorne si prezrela jeho napoly znetvorenú tvár. „Vôbec ťa netrápi, že tvoja vlastná dcéra mohla zomrieť?“ opýtala sa s pohľadom upretým do jeho ľadových očí. „Nie, očividne ťa to nezaujíma,“ skonštatovala sklamane. Pokrútila hlavou. „Čo ti urobila? Čo ti urobila Melánia, že si znenávidel aj vašu dcéru?“

Oblizol si spodnú peru. „Nepočula si to? Mel bola obeťou mojej ctižiadostivosti. Bola nevinná,“ posledné slovo s úškrnom zdôraznil.

„Melánia nebola nijaké neviniatko. Ľudia na to možno už zabudli, ale ja nie. Viem, že to bola potvora. Keby taká nebola, nezaľúbil by si sa do nej. Uhladené spôsoby, poslušnosť a rozvaha ťa vždy nudili,“ trpko sa usmiala. „Som si istá, že sa medzi vami niečo stalo. Niečo vážne...“

„Nezaujímajú ma tvoje špekulácie.“

„Tak o čo išlo, Tornax? Musel si mať dôvod na toto tu!“ rozpažila ruky a ukázala na obrovskú sieň Magradu. „Musel si mať dôvod na to, aby si sa vzdal pokojného života a pustil sa do vojny. Čo ti urobila? Prečo musí platiť aj Mija?“

S unudeným výrazom v tvári sa vrátil k svojim mapám.

„Samozrejme,“ prikývla, „nijaká odpoveď.“

„Pôjdeš do pevnosti Zka,“ oznámil jej.

Střípla. „Chceš, aby som poslúchala Grigoriasa?“ vyprskla.

„Chcem, aby si bola v Grigovej pevnosti.“

Privrela oči a snažila sa upokojiť svoje myšlienky. Je to trest za to, že vyzvedala? Dostala sa na pritenký ľad, keď spomenula Melániino meno?

„To odo mňa nežiadaj,“ vydralo sa z nej. „Len čo ho zbadám...“

„Neurobíš nič neuvážené. Vždy som oceňoval tvoje uhladené spôsoby, poslušnosť a najmä...“ usmial sa a tmavé oči mu zažiarili, „rozvahy.“ Nepoznačená časť jeho tváre zrazu Timei pripomenula toho Mariota, ktorého aj ona kedysi obdivovala. Keď sa vrátila zo spomienok do reality, uvedomila si, čo jej naznačil.

Kto iný by dal na Grigoriasa väčší pozor ako ona? Komu inému mohol veriť, že nájde cestu ku Grigovým omylom? Mala ho sledovať a potichu čakať na jeho chybný krok. Takúto zodpovednosť jej vložil do rúk.

Lenže za akú cenu? Mala žiť pod jednou strechou s ohavným chlapom, ktorého roky nenávidela?

Marioto pobavene sledoval zmes pocitov, ktoré sa jej zračili v tvári.

„Vieš, že to urobil, je to tak?“ opýtala sa.

Neodpovedal.

Zhlboka sa nadýchla: „A čo môj otec?“

„Nie je v stave pomáhať ti.“

Vedela to. Otec predstieral, že synova smrť ho nezasiahla. Nevyjadroval sa k nej. Timea si však bola istá, že skôr či neskôr sa otrasie, ale nena zbiera dosť odvahy, aby vystúpil proti Grigoriasovi.

Musela vynaložiť všetky svoje sily, aby zastavila myšlienky, ktoré by Marioto mohol prečítať z jej mysle. „Môžem odísť?“

„Urobíš, čo od teba žiadam?“

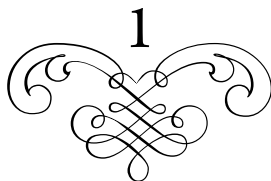
Timea vedela, že Marioto nečaká odpoveď. Chcel sa pozrieť do jej mysle, chcel vedieť, či ho poslúchne. Hrdo zodvihla bradu a usmiala sa: „Neurobila som to vždy?“

Marioto ju chvíľu prepaľoval skúmovým pohľadom. V hlave jej búšilo. Premýšľala, čo si zbalí do pevnosti Zka. Napokon povedal: „Môžeš sa ísť pobaliť.“

Timea prikývla a pomaly odkráčala. Keď za sebou zatvárala dvere, pozrela sa na Mariota, na jeho tvár a v mysli sa snažila vyloviť obraz jeho brata. Martinus... aj ten zomrel Grigovou rukou.

V izbe sa zničené oprela o stenu a uvoľnila svoju myseľ. *Martinus, Ivan...* ich mená jej zneli v ušiach ako údery bubnov.

Nenávidela Grigoriasa, lebo ich zabil. Nenávidela Mariota, lebo mu to dovolil. Nenávidela svojho otca, lebo ju zatiahol do tohto odporného a nemilosrdného sveta. Nenávidela Floriána Perníka, lebo ju neochránil pred otcovou panovačnosťou. No najviac nenávidela seba za to, že všetkým týmto mužom dovolila, aby ňou manipulovali. Poslúchala ich, skláňala sa pred nimi. Dokonca aj pred tým všivavým Grigom!

Takmer ako súrodenci

„Len jeden deň a potom sa zase vrátíme do toho mrznúceho pekla.“

„Jedz, prosím ťa,“ kázal jej Miseag.

„Chceš mi diktovať, čo mám robiť?“ podráždene sa opýtala Mija.

„Miseag sa ti snaží pomôcť,“ zastal sa ho Henrich.

Nahnevane pustila vidličku. Tá sa odrazila od taniera a dopadla na čistý biely obruš. „Nepotrebujem jeho pomoc,“ odvrkla a odsunula tanier s nedojedanou večerou.

Henrich si s Adrianou vymenil nervózny pohľad.

Miseag sa počúchal na čele. „Mija, už sú to tri týždne!“ hneval sa. „Tri týždne tu znášam tvoje otravné nálady, chodím okolo teba ako okolo bábiky z porcelánu a snažím sa byť trpezlivý.“

„Tak sa nesnaž! Nikto ti nekáže znášať ma,“ ohradila sa. „Rob si, čo chceš!“

„Nehádajte sa!“ zahriakla ich Adriana.

„Prečo?“ Mija vstala zo stoličky a spýtavo sa pozrela na Henricha a Adrianu. „Nevšímli ste si, že presne o to mu po celý čas ide? Chce, aby sme sa pohádali, aby už konečne nemusel premáhať svoju trpezlivosť a znášať moje otravné nálady! Chce mať odo mňa pokoj, a to s čistým svedomím. Len mu to uľahčujem.“

„To nie je fér,“ protestoval Miseag.

„Poznám ťa, Mursa!“ Mija nebezpečne zvýšila hlas. „Nesprávaš sa ku mne milo pre to, že by si to tak cítil. Robíš to, aby ťa mal Henrich rád a aby ti pomohol získať Knihu. Robíš to preto, lebo sa to od teba očakáva, ale v skutočnosti ti tá pretváрка lezie na nervy. Asi tak, ako ty lezieš na nervy mne!“

„Mija, prestaň a sadni si!“ prikázal jej Henrich.

Všetkých troch si dôkladne prezrela. Bez problémov čelila Miseagovmu chladnému pohľadu, Henrichovej prísnej tvári aj Adrianinmu nesúhlasnému kývaniu hlavou. „Ani omylom mi nebudete hovoriť, čo mám a čo nemám robiť!“ potom sa otočila a vyšla z jedálne.

„Nuž, dnes povedala asi najviac slov za celé tri týždne,“ skonštatovala Adriana po jej teatrálnom odchode.

Henrich si ťažko vzdychol: „Večer sa s ňou porozprávam.“

Miseag sklonil hlavu nad svoj tanier a nenápadne sa usmial. Henrich a Adriana si to našťastie nevšimli.

„Myslia si o mne, že som rozmazané decko,“ vzdychla Mija a zababušila sa do kabáta. Záhrada Perly bola ešte stále pod snehom a v noci sa na chodníkoch tvorila námraza. Kráčali opatrne a pomaly. Ich horúci dych sa pred nimi rozplýval a strácal v chladnom vzduchu medzi drobnými snehovými chumáčikmi. Fúkal silný vietor, preto ju Miseagove vlasy občas poštekli na vyštípanej tvári. Jeho objatie však bolo pevné a horúce.

Pritiahol si ju ešte bližšie a usmial sa: „To už dávno vedia.“

„Ha-ha-ha. Len sa vysmievaj. Mám pocit, že odteraz ich klamem ešte viac.“

„Museli sme to urobiť. Museli sme im zahrať toto divadielko. Keby nás nepodozrievali, netrvá na tom. No takto sme nemali na výber.“

„Viem, viem. Ja len... nemám rada tajomstvá. Nepáči sa mi, že ani im, ani kamarátom nemôžeme povedať, ako sa máme radi.“

„Majú svoje starosti. Nemôžeme od nich chcieť, aby nás kryli.“

Mija sa zamyslela: „Toto nie je prvá nárážka na to, že sa niečo deje a ja o tom neviem. Aké majú starosti?“

„Nič vážne,“ zahováral Miseag. „Od odhalenia majú starosti vari všetci v Spoločenstve...“

„Miseag, nie som včerajší! Viem, kedy mi nehovoríš pravdu. Tak čo sa deje?“

„Musíme sa o tom baviť práve teraz?“

„Odkladal si to už dosť dlho. Nemusíte na mňa brať ohľady, prečo mi nepoviete, čo sa deje?“

„Nechcem ťa tým zbytočne zafažovať. Ivanova smrť...“

„Ide o mojich kamarátov, či nie? Tak mi láskavo povedz, čo ich trápi. Nemusíš so mnou zaobchádzať ako vo vatičke.“

Zastal a otočil Miju tak, aby mu hľadela do tváre. Tvárila sa neoblomne. Usmial sa a pobozkal ju. Mija zhodila zimné rukavice a zaborila ruky do jeho vlasov.

„Ani takto neodpútaš moju pozornosť od toho, na čo som sa pýtala,“ zašepekala, keď sa od seba na okamih odtrhli. Miseag si ju opäť pritiahol a jej myšlienky sa rozutekali s takou ľahkosťou, s akou okolo nich poletovali snehové vločky.

Neskôr šli cez záhrady Perly až k jej čarovným múrom. Okolo nich sa naháňali ich červený aluvág Viro a modrý aluvág, ktorý nazvali Kvapka. Vyskakovali na seba, až sa niekedy ich farby zmiešali do fialovej. Mija podotkla, že by sa už mali vrátiť, lebo ich aluvágy sa zbláznia od zimy, ale Miseag ju len mlčky viedol ďalej.

„Nepovieš mi, čo sa deje?“ opýtala sa.

„Nie,“ odvetil prosto.

Pochopila, až keď sa postavili pred vysoký múr a Miseag kývol rukou. Stena sa rozžiarila ako spojovacie dvere a Miseag posunkom ruky naznačil, aby Mija vošla dnu.

Netvárila sa dvakrát nadšene. „Čo to je?“ opýtala sa podozrievavo.

„Vojdi.“

Oči mu čudne zaiskrili.

Mračila sa: „Kam ma to chceš vlákať?“

„Odkedy si taká podozrievavá?“

Odvtedy, čo mi zabili otca, mala chuť povedať. No radšej si zahryzla do jazyka a vošla cez spojovacie dvere. Svet sa s ňou na okamih zatočil a jej sa zdalo, že letí. Oslnila ju ostrá zlatistá žiara.

Zrazu ju obľiala horúčava. Otvorila oči a tie sa jej rozšírili od úžasu.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ zašepkal jej do ucha Miseag.

Takmer sa strhla. Otočila sa, a až keď videla jeho usmiatu tvár, uverila, že sa jej to nesníva. Pred ňou sa rozprestieralo naozajstné more. Jej čižmy ešte pokryté snehovými vločkami sa zabárali do horúceho piesku. Za Miseagom sa vypínali palmy. Hladinu mora zalievali slnečné lúče a jeho šum znel v Mijiných ušiach ako pieseň.

„Viem, ako nemáš rada zimu,“ začal Miseag, keď ešte stále neveriacky hľadela na priezračné more. „Tak som si povedal, že ti doprajem aspoň trocha tepla. Áno, viem, nechcela si oslavovať, ale nemôžeš odo mňa chcieť, aby som na teba zabudol. Navyše, o tri dni sa nám skončia prázdniny a toto je jedna z posledných príležitostí, keď môžem byť s tebou sám a nemusím sa báť, že nás niekto uvidí. Tak, prosím, nerepci a teš sa spolu so mnou.“

Začervenala sa. Naozaj veľmi protestovala proti oslave svojich narodenín. Ako mohla oslavovať, keď jej len pred pár týždňami zomrel otec? No mohla Miseagovi povedať nie?

„Ďakujem,“ vydralo sa jej z hrdla.

Miseag sa k nej otočil a chcel ju pobožkať, ale Mija sa rýchlo odvrátila. Zasmiala sa na jeho prekvapenom výraze. „V tej zimnej bunde sa asi uvarím,“ vysvetlila mu a rýchlo ju zo seba zhodila.

Miseag ukázal prstom na domček, ktorý stál niekoľko metrov od nej. „Je tam aj nejaké letné oblečenie. Zíde sa ti.“

Usmiala sa: „Toto si musel pripravovať dlho, čo?“

„Ani nie,“ odvetil, ale nepresvedčil ju.

Vedľa domčeka stál slávnostne prestretý stôl s jedlom v prievitných miskách. „Ak povieš, že si to varil sám, neuverím ti!“ vyhlásila Mija.

Miseag sa zasmial a vysvetlil jej to jediným slovom: „Uršuga.“

Miji sa zdalo zvláštne, že Uršuga, ktorá kedysi pri pohľade na Mario-
tových dedičov prepadala panike, bola jediným človekom v Spoločen-